

(Pastiersky list Banskobystrickej diecézy)

Drahí bratia a sestry,
srdečne vás všetkých pozdravujem!

„Pán Ježiš Kristus vstal z mŕtvych“ – to je hlavná myšlienka dnešného dňa a celých veľkonočných sviatkov.

Všetky štyri evanjeliá takmer rovnako opisujú udalosti nedeľného veľkonočného rána. Veriace ženy, vedené Máriou Magdalénou, mali veľmi naponáhlo a skoro ráno (*Mk* 16, 2) išli k hrobu, do ktorého v piatok podvečer uložili mŕtve Kristovo telo. Nemohli sa dočkať, kedy už skončí sabat a jeho povinné sviatočné voľno, aby zavčas ráno (*Lk* 24, 1) dôstojným spôsobom voňavými olejmi pomazali Ježišovo mŕtve telo.

Aké veľké a pritom mimoriadne radostné bolo ich prekvapenie, keď našli Ježišov hrob prázdny a počuli otázku: „Prečo hľadáte živého medzi mŕtvymi?“ (*Lk* 24, 5).

Pán Ježiš Kristus vstal z mŕtvych – Ježiš žije! Toto je kľúčová pravda kresťanstva a jadro našej kresťanskej viery. V tejto pravde sa ukrýva cieľ aj zmysel nášho života: byť a večne žiť s osláveným Kristom Pánom. Z toho sa v to neopakovateľné nedeľné ráno tešili ženy, apoštoli a všetci Ježišovi nasledovníci.

Aby sme sa aj my mohli tešiť čistou veľkonočnou radosťou tak, ako prví jeruzalemskí kresťania, musíme sa aj my „ponáhľať za Ježišom“.

Ako to máme urobiť teraz, keď od Ježišovho zmŕtvychvstania ubehlo už 2000 rokov? Dnes, v 21. storočí, „ponáhľať sa“ za Ježišom znamená postaviť ho na prvé miesto vo všetkých hodnotách, pred všetky naše plány a zámery; znamená to žiť podľa jeho slova a veriť v jeho evanjelium; znamená to zodpovedne využívať čas pozemského života ako jedinú skúšku pre večnosť.

Prosím vás, chvíľu sa zamyslime a pozrime sa na svoj život. Za čím sa najviac ponáhľame? Za čím najviac utekáme? Do práce? Do školy? Za zábavou? Za rôznymi povinnosťami? Za oddychom? Áno, neraz takto vyzerá náš život. Ideme z jednej povinnosti do druhej; z jednej zábavy do druhej a zrýchľujeme tempo svojho života; ponáhľame sa za dennými potrebami a potom za oddychom – a ani si nestíhame dať odpoveď na otázku: Načo je to všetko? Prečo to robím? Načo žijem?

Nesmieme zabúdať na to najhlavnejšie, že Boh nás stvoril pre seba. Že zmyslom nášho života je pravá láska – teda milovať Boha nadovšetko a blížneho ako seba samého (por. *Mt* 22, 37-39). My sme naozaj stvorení pre pravú Lásku (*1 Jn* 4, 16)! Ako často sa nám stáva, že v bežnom živote na Pána Boha zabúdame. Robíme veľa, namáhame sa ešte viac a ešte viac – avšak nie sme spokojní. Nespokojné je ľudské srdce, pokiaľ nespočinie v Bohu, povedal začiatkom 5. storočia svätý Augustín – a to stále platí.

Myslieť aj na Boha, to je jediný správny kľúč k zvládnutiu pozemskej skúšky, to je pravá zodpovednosť za náš život. Zodpovednosť za život, za tento náš rokmi vyhradený čas, to je jedno z najdôležitejších umení vôbec. Kto z ľudí sa toto veľké umenie naučí, ten nepremárni svoj život a ten bude na konci pozemského života skutočne šťastný. Prístup k „času života“ odhaľuje skutočný stav ľudského srdca. Mária Magdaléna a jej spoločníčky

neboli v stave čakať, ale skoro ráno išli k Pánovmu hrobu, lebo Ježiša milovali. To je osvedčená pravda, že s milovanou osobou túžime stráviť čo najviac času a vždy sa za ňou ponáhľame.

Starozákonný žalmista vyznáva: „Blažený človek, čo nekráča podľa rady bezbožných,... ale v zákone Pánovom má záľubu... Je ako strom zasadený pri vode, čo prináša ovocie v pravý čas, a jeho lístie nikdy nevädne; darí sa mu všetko, čo podniká“ (por. Ž 1, 1. 3). Ak sa budeme denne modliť, ak budeme svoj život usmerňovať podľa noriem Desatora a ak sa budeme pravidelne posilňovať sviatosťami, najmä Eucharistiou a svätou spoveďou, vtedy budeme zodpovedne využívať „čas života“. Tak budeme duchovne spojení s milovaným Ježišom; tak budeme najefektívnejším spôsobom k dispozícii aj svojim bližným.

Kardinál Adolf Bertram (+1945), bývalý arcibiskup vo Vroclavy, vo svojej knihe *Charizmy práce a kňazskej duše* opísal nasledujúcu autobiografickú spomienku. Kedysi dávno dostal list od 12-ročného chlapca, ktorý ho prosil o autogram. Veľa chlapcov aj mužov je zberateľov autogramov osobností, veľkých ľudí. V prvom okamihu hodil kardinál chlapcov list do koša, lebo si myslel, že sa neoplatí strácať čas na také hlúposti; práve riešil oveľa dôležitejšie pastoračné problémy. Avšak, o nejakú chvíľu, vybral list z koša. Rozhodol sa, že predsa chlapcovi vyhovie a odpovie mu. Vzal bežný list papiera, adresátovi poprial požehnanie, podpísal sa a – keďže mal na liste ešte miesto – dopísal tam: „Nikdy sa nevráti stratený čas!“

Po dvanástich rokoch znova dostal list od toho istého chlapca, ktorý medzitým vyrástol, zmaturoval, stal sa klerikom, a práve teraz bol vysvätený za kňaza. Novokňaz, mladý primiciant, srdečne pozýval kardinála Bertrama na svoje primície s odôvodnením, že vďaka tej krásnej vete, ktorú kardinál dopísal pod svoj autogram a pred dvanástimi rokmi mu poslal – sa stal iným človekom, lepším a hlbšie uvažujúcim. Povzbudený vetou kardinála, „Nikdy sa nevráti stratený čas!“, zanechal svoju návykovú lenivosť a viac miernil osobnú vzburu všetkých dospievajúcich voči rodičom. Začal sa lepšie učiť, poslúchať a modliť sa – až napokon zaklopal na bránu seminára. A teraz sa stal kňazom a pozýva kardinála na svoje primície.

Drahí bratia a sestry, keď sa nad touto skutočnou udalosťou zamyslíme, úprimne uznáme, že to, čo najviac v živote márnime, je práve náš životný čas. Robíme všeličo a len málokedy sa pýtame, aký to má zmysel. Hľadiac na po zemský život Vykupiteľa, Ježiša Krista, na jeho slávne zmŕtvychvstanie, ktorým zavŕšil svoj obetavý a stopercentne dobre využitý pozemský život, prehodnoťme náš vlastný prístup k „času života“.

Za Ježišom sa oplatí najviac ponáhľať! Zdravá zbožnosť nie je luxus vyhradený len pre „vyvolených“. Všetci sme stворení pre Božiu lásku; všetci chceme milovať a byť milovaní! Preto treba Ježiša postaviť na prvé miesto vo svojom živote. Jeho evanjelium a jeho Cirkev je najlepšia a najkratšia cesta za Spasiteľom – opravdivou božskou a víťaziacou Láskou! Stále platí: Aká je láska v srdci, také je prežívanie času života. Usilujme sa a vyprosujme si to, aby sme denne žili pre Boha, pre druhých a pre našu svätosť.

Drahí bratia a sestry, vinšujem vám radostnú, pokojnú a milostiplnú Veľkú noc! Nech sme všetci motivovaní veľkonočnou nádejou na stretnutie sa so zmŕtvychvstalým Kristom. Veď iba on je pravý zmysel a cieľ nášho života.

K tomu vás všetkých zo srdca žehnám!

Mons. Marián Chovanec

banskobystrický biskup

Pastiersky list Banskobystrickej diecézy treba prečítať pri všetkých svätých omšiach na Veľkú noc, dňa 21. apríla 2019, namiesto homílie.